

İYİ ARKADAŞLAR

BİRBİRLERİNİ UNUTMAZLAR

Arife KURUÇAY

Ben Arife Kuruçay, Cumhuriyet 4.sınıf öğrencisiyim. İlkyar ile Ben insanlara daha fazla nasıl bölümle insanlara bir topluluğun çalışmalarına topluluğunun -sonradan kızı gördüm.

O nazlı bakışlı kız

“gel tanışalım, benim akarsular akan misin?” diyordu

Gönüllü ilk projemin olduğunu çok zorlu bir olacağını zaman bir an korktu işin hakkını miyim?”

Üniversitesi Türkçe öğretmenliği tanışmamın şöyle bir hikâyesi var. dokunurum, nasıl okuduğum şeyler katarım diye aranırken bu internet üzerinden eriştim. İlkyar öğrendim ki- Mona Lisa'sı olan küçük

çocuğu

gibi mavi önlüklü, gözlerinde çocuklarla tanışmak ister sanki.

olduktan sonra Eylül projesi duyan herkes maraton söylemişti. O gözüm “acaba bu verecek diye

düşünmeye başladım. Lâkin çocukların gülüşleri, sarılmaları bu zorlukların üstesinden gelecekmiş bunu etkinlikten etkinliğe koşarken anladım.

Bu projede yaşamadığım, duyduğum ama söylemediğim bir şarkıyı söylemeye başladım sanki. Hiç tanıdık olmadığım mutluluklar hiç tatmadığım tatlı ayrılıklar yaşadım. Çocuklarla tanışmak, arkadaş olmak en önemlisi bakın ben sizinle gülmeye, oynamaya, derdinizle dertlenmeye, sizinle bir şeyler öğrenmeye geldim demek bunu onlara hissettirmek muazzam bir deneyimdi. Şöyle düşündüğüm zaman çocuklarla yemekhanede yemek yeme anılarımız sanırım eşsiz yemek yeme anılarım oldu benim. Nedeni şudur ki düşününsenize en sevdiğimi en son yiyeyim de ağzımda tadı kalsın diye düşünen bir çocuk algısı olduğunu biliriz hepimiz. Ama orada öğrencilerin sevdiği yemekleri “Abla, sen çok beğendin bu üzümü al benimkini de ye.” demeleri çocukların gönül zenginliklerinin sadece bir noktası hem de çok küçük bir noktasıydı. Yemekhane tabaklarını alanların sizi gözüyle arayıp oturur oturmaz anlatacak ne çok hikayeleri olduğunu gözlerindeki hareketlilikten anlıyorsunuz ve sizde o heyecana eşlik ediyorsunuz. Hele o yemekhaneden çıkıp otobüse yetişecekken bütün çocukların sevgiyle kalkıp arkanızdan el sallaması o el sallayışlarda bir gönüle dokunmanın yankıları var.

Etkinliklerimi yaparken çocukların bu etkinliklere gerçekten manada aç olduklarını gözlerindeki heyecanlarından anlıyordum. Onlara benimle uzun uzun konuşmaları için hep fırsat tanıdım, o hayallerinin sözlü halini dinlemek mutluluk verici bir yolculuğa eşti benim için . Onların çoğuna adlarıyla seslenmemden dolayı beni kabullenmeleri dakikamızı bile almıyordu. Benimle düşüncelerini paylaşmak için can atan bu çocuklara “aferrin, sen daha iyisini de yaparsın, ne kadar yaratıcı, hiç vazgeçme böyle devam” benzeri dönütler vermekten başka lüks kalmıyordu bana.

Sınıflardan çıkınca “sana mektup yazacağım, hani o kütüphanede anlattığın kitabı okuyup sana mektup yazacağım, şu abiye de mektup yazacaktım ama sana yazacağım, ama ona söyle küsmesin” demeleri aslında çocukların kalplerini nasıl kazandığımızı dair çok küçük örnekler. Ve bunu yapabildiğimiz için bütün arkadaşlarım adına çok mutluyum.

Sanırım bu yolculuğun en büyük hazzı çocuklarla sohbet etmektir benim için. Bir dağ yamacı okulunda bahçede, sınıfta size kalbini açması... Hiç unutamıyorum bir YİBO’ da yemek eşliğinde sohbet ederken nefesimin kesildiğini hissettim. O zaman düşümlenmişti boğazım. Olay tam olarak şöyle gelişti; Semih ve arkadaşlarıyla cama yakın bir masaya oturmuştuk. Ne kadar eğlendiğimizi, neler öğrendiğimizi anlatıp duruyorduk.

Bir an gözüm Semih'e ilişti sürekli gözü yolda idi. Bende o yöne bakınca günün batmak üzere olduğunu gördüm ama bu hüznün bu yüzden olamazdı. Etrafta bu anı kalıcı hale getirmem için fotoğraflayan arkadaşlarım, sohbet eden cıvılcı neşeli çocuklar ama Semih sanki bu ortamdan çok uzaktı. O anda ona: “Ne bakıyorsun yola Semih”, dememle düşümler çözüldü. Bugünün YİBO için eve gitme günü olduğunu biliyordum ama eve gidemediği halde bu kadar kederli bakan Semih dikkatimi çekmişti. Semih, “Arife abla, araba bekliyorum. Gelirse eve gideceğim. Şu araba var ya, bizim sınıftaki Ömer’in babasının ama sadece kendi oğlunu alıp gidiyor benim köyüm de yol üzerinde.” dedi. Bir an afalladım neden diye sorguladım. Sonra, “Eee, seni neden almıyor? Hep beraber gitseniz güzel olur.” dedim ve dememle Semih’ in gözleri doldu. Semih, “Babaları yok mu onlar gelip alsınlar, diyor.” dedi. Ona

üzülmemesi
üzerine telkinde
bulundum.
Kendisi babasının
şu an hasta
olduğunu
söyleyerek ekledi:
"Kazadan sonra
babam pek iyi
değil abla. Ben
yine eve gitmek
istemem vallahi
ama abim askere
gidecek buradan
yaşamıyor başka
ilden bizi
görmeye
gelecek." dedi. Ve
öylece dalmaya
devam etti. Ben
masadaki
çocuklarla
bakışlarımızı
kaçırdık
birbirimizden.
Sonra sessizliği
kendisi deldi ve
dedi ki: "Abla,
bizim orada adam
ceviz toplarken

ağaçtan düştü etraftan başına toplananlar adamı bırakıp ceviz topladı, ben artık insanlardan iyilik beklemeyi bıraktım." dedi. Daha 6.sınıf öğrencisinin hayat hakkındaki görüşü beni çok utandırdı. İstedim ki ona yardım edeyim , bu düşüncesini sileyim. O an aklıma Hüseyin hocanın sunumlarında sürekli sorduğu bir soru geldi , " insan ne için yaşar?" işte dedim insan insana dokunabilmek için yaşar. Sevginin özüne varabilmek, paylaşım yapabilmek, birilerine birşeyler verebilmek için yaşar!

Kısaca ben bu projede çocukların hayallerine, düşüncelerine ve özlerine dokunduğumuzu düşünüyoruz. Bunu bir dış etkinlikte başıma gelen olayın anlatmakla desteklemek istiyorum. Etkinliklerin yoğun temposundan vücudum

halsiz kalıp etkinlik odasında yığılıp kalmıştım. Ama çocukların dış etkinliklerdeki heyecanlarına tekrar tekrar eşlik etmek beni çok mutlu ediyordu. Bir şekilde kendimi toparlayıp hızlı adımlarla alana koşarken bir grup öğrenci bana seslendi. Yanlarına gittiğimde Bilal'in elinde bir maket akvaryum bana uzatıyor. Almam için ısrar ediyor. Ben Bilal'e teşekkür etmek için elimi omzuna koyunca kolundaki söküşte gözüm ilişti ama buna değinmedim. Ama Bilal değindi. "Yırtıldı abla akşam arkadaşına diktireceğim." dedi. "Olsun be Bilal", dedim "hiç önemli değil". Aslında bunun altında yatan düşüncem senin üzerindeki yırtık olabilir ama senin insanlığın da bir çizik yok. Sen ve o güzel çocuklar hep böyle kalın.

Ben on beş gün boyunca her sabah bir bayram sabahına uyandım. Bayram sabahımızın başlangıcı çocuklara gülmekle ve şeker yerine çivilerimizi vermekle başlıyordu ve bazen halaylarla sonlanıyordu. Öyle çok çocukla arkadaş olduk ki kimileri, sen benim arkadaşım arkadaş olmuşsun bende olacağım diye yanımıza gelen niceleri. Şimdilerde benim küçük arkadaşlarımdan mektuplar alıyorum, çoğu "beni hatırladın mı?" diyor. Oysaki iyi arkadaşlar birbirilerini hiç unutmaz ve biz çok iyi arkadaş olduk. Sanırım bu proje hayatımda hayatımda iz bırakmakla kalmayıp tamamen bir yer edindi kendine ve orada hep ebediyen kalacak.

Ve bir daha ki projedeki çocukları tanımayı onlarla oyun oynamayı, onlarla yeni şeyler öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

İlkyar topluluğuna, tüm gönüllü abi ve ablalarıma,
elbette İlkyar'ın bağışçılara, emek ve gönül verenlere
teşekkür ediyorum.

Arife Kuruçay
Cumhuriyet Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği 4

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLKİYAR web sitesinden kredi kartınızla bağış yapabilirsiniz www.ilkıyar.org.tr/nasilyardimerim/kredikarti bağlantısıyla İş Bankası üzerinden güvenle bağışınızı gerçekleştirebilirsiniz.
2. İLKİYAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKİYAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD’den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

3. E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLKİYAR’ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLKİYAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.